

jaren op zijne aan afwisseling rijke loopbaan kunnen volgen.

In den heftigen partijstrijd, die de Hollandsche edelen tegen elkander verdeelde, stond hij, evenals zijn vader en zijn oom Ogier, aan de zijde van hertog Aelbrecht, zooals blijkt uit een belofte, in het jaar 1393 hem gegeven, dat de hertog hem zou ontheffen en verzet doen van alle opdracht van zijn leengoed aan 's hertogen zoon van Oostervant, die zijn vijand geworden was. (1). Twee jaren later vinden wij hem als baljuw van Noord-Holland, in gezelschap van Dirk van Zwieten en Dirk van Poelgeest. Hij was toen naar Alfen gereden, om 's hertogen kemp, Jacob van der Loet, te vangen. Deze kampvechter had in vrede een man gedood en die misdaad moest hij boeten. Maar hij was op het kerkhof gevlucht en op die onschendbare vrijplaats was hij veilig. Vijf dagen lang hield hij het er uit, terwijl de baljuw met 19 gewapenden het kerkhof nauw hield ingesloten. Eindelijk gaf hij zich over, door gebrek overwonnen. Voor vertering van zich en de zijnen bracht Gillis van Cralingen XVI pond in rekening (2).

Aan de roemlooze en voor de edelen verdrietige krijgstochten voor Friesland moest hij aanvankelijk deelnemen met vijf gewapenden. Daarin stond hij dus met zijn vader gelijk. Later, in 1401, werd hij met een tiental volgers naar Stavoren gezonden. Groot schijnt de lust bij hem, even als bij andere Hollandsche Heeren, niet geweest te zijn voor een dienst, die zoo weinig lauweren beloofde. Er moesten nog al eens boden worden uitgezonden, om de edelen aldaar aan te sporen en onder de tragen wordt Heer Gillis van Cralingen met name ge-

---

(1) Rijksarchief.

(2) Nijhoff's Bijdragen, Nieuwe reeks I, bl. 164.